

HOPPA! JUMP!

Ikaros svingade sig på vingar byggda av bivax och rovfågelsfjädrar ut över ett solglittrande vatten. Solens varma strålar lockade, han flög för nära solen och föll handlöst ner mot vattnets yta som dränkte honom.

Narcissus dömdes till att förhäxas av sin egen bild i vattnets spegel. Förälskad i bilden av sig själv tynade han bort inför den gäckande vattenytan.

Båda dessa mytologiska gestalter utövar fortfarande en tjusning på oss. Ikaros lyder inte sin faders förmaningar, utan prövar både teknikens och sina egna gränser. Narcissus fastnar i jakten på självbekräftelse. Två bilder för den moderna människans sökande.

Ann Frössén har länge arbetat med vatten som tema i sitt sökande. Tidigare har vattnet flödat, nästan ut ur målningarna, över betraktaren som riskerade att drukna i tjocka lager av olja. Ett strindbergskt flöde av olja som givits vattnets form.

Nu har Ann tagit ett steg ifrån det våldsamma, strömmande och forsande vattnet. Den pastosa oljan har blivit till fotografiets glansiga yta, och betraktandet får flera bottnar. Den lockande vattenytan man stirrar på med skräckblandad förtjusning är samtidigt fotots blanka bildyta, minst lika lockande. Det finns en lek mellan ytor och djup i dessa bilder som fascinerar mig. Vattenytan kan bli till bildyta och tvärtom. Vattnets djup flyter samman med bildernas djup och innehåll.

Något olycksbådande svävar över bilderna. Kommer den blanka ytan att brytas? Där finns känslan av att tveka mellan att vilja hoppa, våga hoppa eller helt avstå. Möjligen är det av ren lättja vi då avstår eller kanske av rädsla för att ge sig hän åt djupet.

Det finns ett starkt självutlämnande drag i Anns konst. En dragningskraft mot botten och till själens dunkla djup. Vi som betraktar kan välja att fundera över om hon kommer att hoppa eller inte, men vi kan också gå till oss själva. Bildytan kan bli till en undran. Vad är det som döljer sig under ytan? Finns en botten, och kan man i så fall nå den?

Jag stannar vid en fundering om vad det är som utövar den starkaste dragningskraften – djupet eller ytan? Bildens eller betraktarens? Drabbas vi av likt Ikaros som brådstörtat faller ner i dess djup, eller trollbinds av den, likt Narcissus, i hopp om att få en skymt av oss själva i djupet?

Patrik Steorn, konstvetare, Stockholm i oktober 2000.